

Cao Nguyên

Vnthuquan.net, 2009.

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Căn-nhà-thơ

Từ Phố Áo của Net, và từ cửa sổ của hai căn-nhà-thơ, hai dáng-thơ thường ghé mắt nhìn khuôn mặt ngôn ngữ đồng cảm của mình. Dần dà, họ thấy mình vui hơn sau một ngày xuống lên những dốc đời, thấm mệt.

Khi sinh hoạt chung quanh căn-nhà-mặt-đất dịu lắng, cảnh vật vào vị trí tĩnh yên trong màu hoàng hôn; và khi những ánh đèn điện tử lóe sáng, họ lại vào Phố nhìn nhau qua màn hồng nơi khung cửa vừa vén lên, báo hiệu chủ nhân đang có ở nhà. Thật rõ ràng những con-chữ hiện lên sau khung cửa. Họ ngắm những con-chữ của nhau đến độ thân quen. Ngắm rồi cảm theo sự dẫn dụ của hương rượu và trà, với màu hổ phách của nước nho Nam Mỹ hay màu vàng óng của trà

xứ Việt, mà lòng bồi hồi, xao xuyến. Dầy sức khuyến dụ giục giã về những lời nhắn kết nối thân tình.

Rồi họ quen nhau, trong tình bạn tâm giao với nhiệt tình ấp ủ, đủ cho tâm-thơ khuấy động những cảm xúc thân thương, để viết thành một đoản khúc giao tình...

(gọi em ngay giữa Sài Gòn
để nghe giọng nói bồn chồn ngẩn ngơ
người không hẹn, kẻ chẳng chờ
ngẫu nhiên mà gặp, bất ngờ lại vui...)

...

(bây giờ anh ở đâu rồi
đến hay chờ đón, hỏi người phương xa
thích rượu hay muốn uống trà
nói cho em biết, kịp pha đúng giờ...)
Mẫu thơ ngẫu hứng này lại dẫn vào một tiết tấu khác...

-trà thôi, rượu uống sẽ say

-rượu nhẹ thôi mà anh

-nhẹ cỡ em không?

-chắc là nhẹ hơn đó anh

-nếu vậy, chắc anh sẽ thử. Phải là một ly rượu thật đầy cho tay trái

-còn tay phải thì sao?

-dùng để nâng em, xem bên nào nặng nhẹ - giữa rượu và tình!

*

Các bạn đang đọc một mẫu truyện ngắn dễ thương. Bạn có muốn mình trở thành nhân vật của truyện không? Chắc có, bởi tôi nhìn thấy bạn cũng đang ghé mắt nhìn khuôn mặt ngôn ngữ đồng cảm của mình.

Bạn hãy gọi đến cho người ấy đi, từ một thành phố mà bạn thích. Rồi bạn sẽ đến với người ấy, cũng với tay trái là một ly rượu đầy và tay phải nâng người ấy lên để biết giữa rượu và tình, bên nào nặng hơn. Chúc bạn vui với cuộc hạnh ngộ đầy thú vị. Căn-nhà-thơ và khuôn mặt ngôn ngữ đồng cảm, bạn nhớ đấy. Thật tuyệt vời!

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Hoa vô vi

Thật rõ ràng, cơn mơ vừa mới tỉnh. Định bụng, hôm nay có được chút rảnh rỗi, sẽ khơi lại, viết ra câu chuyện vừa mơ. Thế mà khi cố nhớ lại thì câu chuyện trong mơ đã mất tiêu. Gọi mấy thì giấc mơ vẫn ù lì trong tiềm thức, không chịu lú ra, nó lẫn ở đâu đó trong cái đầu của mình, đang có triệu chứng của căn bệnh "Quên"??? Điều

mà khi nhìn về mai sau, em đã nói với anh: khi đời mình bắt đầu vào quãng nhớ nhớ - quên quên, thì phải thường nhắc nhau những điều vừa quên, để nhớ. Nếu không, anh và em sẽ không còn nhận ra nhau!!! Đó là điều đáng sợ (ta-quên-ta) trước khi (người-quên-ta). Vậy là không công bằng cho dẫu có sự biện minh về sự thoái hóa đương nhiên. Ta không thể quên ta, càng không thể quên người. Quyết lòng như vậy, nhưng ngay cả vạn vật cũng bị chi phối bởi luật Vô Thường. Ta tránh được sao?

Như mới giữa tháng mười, mà những cây phong quanh nhà, lá đã chuyển vàng. Thời tiết không nhất quán theo chu trình hằng năm, nên màu sắc thiên nhiên cũng bị trái chứng. Mà điều gì trái chứng cũng mất cái đẹp tự nhiên. Ngay khi lá đang mùa rơi, vẫn bị chê là không đẹp, khi phien lá đổi màu không theo trình tự chuyển dịch các sắc tố: xanh - vàng - đỏ - tím - nâu... Nếu như vào Thu, chiếc lá chưa đủ độ vàng mà hóa đen do nhiệt độ lạnh, nóng đột biến thất thường, sẽ làm mất cái mỹ quan của mùa Thu.

Từ nơi Còn đi vào chỗ Mất, Người hay Lá đều qua một quá trình: Là - Rơi và Chạm. Trong mỗi thời đoạn, đều được xét nét theo cái mỹ quan đó, làm nổi bật cái dáng Rơi trên đường về Cội của Lá. Mà Cội cũng chỉ là khái niệm, vì ngay cả Lá, cũng khó lòng rơi theo chiều thẳng để về Cội. Sự không tuân thủ theo hấp lực rơi lại tạo nên nét đẹp riêng... của Lá, như bữa em nhìn những chiếc lá vừa rơi, vừa xoay quanh thân cây cho em cảm xúc về luyến lưu của một thời lá ở, lá đi.

Từ nơi mà Lá được cưu mang!

Lá xa cành thương cây, nhớ cội

Người xa người, tội lắm người ơi!

Mà người xa người, trong thời đoạn Rơi, liệu có được cái cảm nhận tuyệt vời như lá? Rất khó lòng hiểu thấu khi chính ta quên cái "ngã" của mình. Cứ nghĩ Sống và Chết là lẽ đương nhiên, thì sao thấy được cái đẹp của Rơi và Chạm???

Cũng may, trời phú cho anh và em có cái tâm nhạy cảm, nên đã nhờ nhau nhắc chừng những thứ dễ quên, có thể làm nguyền tất cái dòng nghĩ đang bông bênh trong ta, như giấc mơ vừa qua, anh tìm chưa thấy rõ. Mà chỉ là dường như có một Nàng Thơ giòng họ Biển, đọc cho anh nghe bài thơ về những cơn sóng rì rào dưới chân gập đá rất quen. Lại cũng dường như, từ nơi đó, anh nhìn em mân mê những cánh hoa li ti màu tím của loài hoa cúc biển. Loài hoa mà em đã viết một câu chuyện dễ thương: Hoa Vô Vi!

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Quà sinh nhật

hello! Chào em!

- Chào anh!
- Em khỏe chứ? Sao giọng ngái ngủ vậy?
- Đang "nướng" mà!
- Chín giờ rồi đó cô nướng.
- Em đâu cần thứ qui tắc thức, ngủ đó
- Mừng em có được sự tự do trong sinh hoạt ngủ, nghỉ và cả trong thương yêu.
- Ờ hớ, em thích vậy.
- Đó là sự ưu đãi ngoại lệ, không phải thích là được.
- Bắt đầu từ ý chí đó anh.
- Và cả sự hiểu biết về mỗi bố cục?
- Cũng đồng nghĩa với sự từ khước hay chấp nhận một chủ đề.
- Vừa đơn giản, vừa phức tạp như em?
- Hơi quá à nghen. Em thì lúc nào cũng thuần thành.
- Với cả anh?
- Thì dĩ nhiên. Nếu không, dễ gì em nói chuyện khi còn ngái ngủ.
- Cám ơn em.
- Một ngày vui nha anh. Em đi tắm đây...
- Chờ một chút.
- Gì nữa cưng?
- Báo tin vui.

- What for?
- Hôm nay sinh nhật anh...
- Ồ, really! Chúc mừng anh thêm một tuổi đời. Thêm lời để viết tuyệt vời tình thơ.
- Cảm ơn em nhiều lắm, nhưng còn thiếu quà sinh nhật.
- Làm sao gởi kịp quà?
- Nhanh lắm, một nụ hôn.
- Tham!
- Bản chất bất năng di...
- Sở cầu hữu năng thoái.
- Nghĩa là không có quà?
- Có, gởi ngay.
- Nhớ gởi đúng chỗ - nơi trái tim.
- Biết rồi anh yêu, nhận đi.
- Tuyệt vời! Cảm ơn em!

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Một cõi đã về

(tâm tình với Hiếu Anh).

Hiếu Anh ơi! Cứ xem như hôm nay, ngày cuối tuần, mình trò chuyện với nhau nhé.

Lại nói về một chút gì để nhớ, từ một nơi mình đã Đến, Ở và Đi - Phố Núi Pleiku.

Khi anh đặt chân đến đó, không hiểu có cùng bối cảnh và tâm trạng như thế này không:

"....Ra khỏi lòng phi cơ C.130, bước xuống Phi Trường Cù Hanh, tôi cảm thấy lạnh, đầu lúc đó mới chỉ 6 giờ chiều. Da thịt của Sài Gòn nhiệt đới đang tiếp xúc với cái lạnh miền cao vào những ngày đầu mùa Đông, tuy hơi khó chịu nhưng khoan khoái. Chính cái lạnh và một chút hơi sương đã làm cái đầu tôi “ hạ hỏa “, khi phải tiếp nhận cùng lúc những tiếng ồn ào của động cơ các loại máy bay và xe quân sự, cùng với sự nhộn nhịp của ba lô, mũ sắt và súng đạn ra vào phi cơ và các pháo đài bao cát. Có nghĩa là tôi đang đứng chân trên

vùng đất chạm nhẹ là nghe tiếng nổ! Nghĩa là tôi thật sự mất đi sự yên tĩnh của những giảng đường, của những thôn xóm quê tôi vào thuở chưa mất đi sự yên tĩnh..."

(trích hồi ký của Cao Nguyên)

Ba mươi một năm rồi đó anh, mình đã xa thành phố ấy, dấu cho sương mù của thực cảnh, hay sương mù trong cả lòng ta, nhưng những gì ở đó vẫn hiển hiện trong cội nhớ của mình.

Thương lắm, nhớ lắm cái khung cảnh chập chùng sông núi ấy, bao nẻo đường còn in dấu chân ta và bè bạn của một thời xa vắng dễ thương. Dẫu ở đó, có những tháng ngày tim ta rỉ máu, những giọt lệ hồng chảy trong đêm trăn trở khi hay tin bạn ta, ngày mai không về. Họ ở lại vĩnh viễn trên Đồi 31, trên đỉnh cao Dak Pek, Chư Prong, Chư Pao, núi Phụng Hoàng...

Thời đau xót đã qua, lẽ ra không nên nhắc lại. Sao tâm ta cứ mãi nhớ về? Có phải là sự không đành của nỗi tức tưởi trên hành trình đi tìm hòa bình, tự do, chân lý và bác ái cho quê hương!

Rồi sao nữa hỡi anh? Trong thời gian thoáng qua, giữa chập chùng sông núi quê nhà, giọt lệ hồng của tôi, của anh vẫn chảy theo dòng thơ, ý nhạc. Chen lẫn trong tình khúc anh viết là những khúc quân hành có âm vang nhịp trống Tây Sơn như nhắc nhở mình còn chưa trọn bước trong sứ mạng của 4 chữ "Cư An Tự Nguy" đã nặng trong hành trang ta đi lúc rời khỏi Vũ Đình Trường Thủ Đức?

Sự rạo rức trở trêu lại đồng âm với niềm thần thức, nên những lời thánh ca bay vút lên cao. Những lời chúc phúc chạm hồn các vì sao, những thiên thể hiện thân các bạn ta ở đó, tạo nên nguồn âm thanh thánh thiện ngân tấu trong một bầu trời trên mặt địa cầu không còn hai cực Bắc, Nam. Tất cả đã nhất quán: trong hư vô ta là hạt bụi!

Hiếu Anh ơi! Bây giờ thì anh thông dong rồi. Muốn đi đâu thì đi, không cần giấy thông hành, không cần phép tắc và những câu nệ thế gian; muốn gặp ai thì gặp, kể cả những người muôn năm cũ!

Phúc cho anh đã đổi những giọt lệ hồng lấy ly rượu ân phước của nước Chúa, nồng nàn anh trong cội đã về!

Anh có muốn về thăm Phố Núi với tôi hôm nay không? Nhớ lắm.

120205

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Còn gì để viết

Em hỏi - Bây giờ anh có còn làm thơ?
Như em thấy đấy, anh còn gì để viết?
Cho Tình Yêu ư?
Vẫn những lời thương nhớ, những đau buồn vì xa xôi cách trở!
Mà hằng ngày em đọc rất nhiều ở những trang Thơ trên net, trên Báo... Thậm chí, cả trên những bức tường ở những công viên.
Mọi người đã phung phí thời gian và chữ nghĩa vào đó quá nhiều.
Rồi được gì hở em?
Ngoài những nhớ thương mà mình đã biết..
ngoài những tin yêu mà mình sợ mất...
Cái tha thiết hôm nay - ngày mai thành hoài niệm...
những mất mát trong quá khứ cho ta hôm nay có những nỗi đau...
Nhưng anh nghĩ những nỗi đau này không đủ lớn bằng nỗi đau ở chung quanh ta...
những đứa bé chưa bao giờ được đi học...
những cô gái phải sống trong các ổ mại dâm, hay trong tay những tên cuồng tâm thô bạo...
những người già gần chết không có người chăm sóc...
Một cuộc đời là thế nào hở em?
Tiếng khóc lẫn từ trên nôi xuống, chảy dọc theo thảng năm của bước chân mình
từng vũng nước mắt và máu loang lổ quanh ta hơn nửa thế kỷ qua,
là số phận nghiệt ngã mà mình phải trải... và thế là cuộc đời?
Anh muốn viết - và anh đã viết - về những cảm nhận đó, để nói với chính mình như một nhắc nhở về ý nghĩa của một cuộc đời
Có ai muốn chia sẻ với mình không?
Có chứ em.
Chẳng qua là người ta không muốn đeo bồng thêm những đau buồn, khi mà chính họ đã phải vất bỏ bớt trên đường đi tới.
Bởi vì nó quá nặng, chỉ sợ không mang nổi suốt đời.
Chính anh và em cũng vậy.
Liệu mình còn mang được bao nhiêu nỗi đau vào người?
Anh sợ mình cũng không kham nổi, nếu phải viết về nỗi đắng cay.
Vậy nên đã có những lúc anh không còn biết mình phải viết gì. Vả lại,

anh cũng không muốn em đọc những điều anh viết mà buồn thêm cho mình và cho người.
Nhưng bỏ viết hẳn ư?
Anh lại thấy buồn - như phải cắt cơn ghiền của một người đang nghiện.
Thế thôi!!

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Ẩn cư

*mai anh cùng chữ ẩn cư
rảnh, mời em ghé cội từ thăm anh
qua vựa quá quăng âm thanh
sẽ nghe chuông tịnh gõ cành liễu sương
giọt rơi thánh thót vô thường
mở ra lối dạo trong vườn chân như
trà đàm nơi quán đạo thư
thơ chờ em ướp bút từ phổ thanh!*
Cao Nguyên

Em,
Nếu mai kia, một nọ; anh thực sự có một nơi chốn để ẩn cư. Anh mong còn có cơ duyên hạnh ngộ với em.
Khi em đến, anh đưa em dạo qua khắp lượt những thanh cảnh, rồi mời em vào "đạo quán" uống trà, đàm đạo về những lẽ ta đi trên những con đường phải trái, về lẽ ta về những nơi chốn hằng mong!

Vào "đạo quán", nói thì nghe xôm như vậy, thực ra chỉ là vào một chái hiên, có cái bình phong là những cảnh trúc đan xen nhau, với lá biếc xanh ôm từng lóng trúc vàng óng mượt.

Mới giả dụ thôi mà anh thấy cả một khung cảnh tuyệt vời, có thể ca tụng đời với những dòng thơ cảm thụ về một nơi chốn vô hằng mà

muốn có.

Mà có ai cấm được mình những ước mong muốn có, phải không em? Như hương vị trà anh mời em nơi đạo quán, có thể sự mẫn cảm nhắc em nhớ lại một làn hương nhẹ khó quên - hương sen! Phải rồi, hương sen của hồ Tịnh Tâm, nơi mà em mong nhìn thấy lại cả bóng mình cùng với búp sen hồng trong sóng nước lung linh những cụm mây. Cái khung trời thơ ấu xa lắc đó mãi vương hoài trong nỗi nhớ tụi mình.

Thuở Ấu đã xa, thì giữ Thơ ở lại cho ta còn chút thi vị của đời. Và vậy là anh cùng chữ ẩn cư, và chỉ có chữ mới làm em nhớ lại, hay khi em về thăm, sẽ thấy như chính mình đã từng ở đây, bên anh. Như bây giờ, em vẫn bên anh trong cái cõi riêng - cõi phối âm của chữ nghĩa vô hình mà say đắm. Mỗi ngày, một chút lãng đãng trong thơ, cũng là hạnh phúc - nguồn hạnh phúc ngoài tầm hủy diệt!

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Đà Lạt và tôi

*"nhắc chi ngày xưa đó
để đau buồn lòng ta "
(Thiên Thai - Văn Cao)*

Đà Lạt với những hàng cây thông - là biểu tượng suốt đời mãi nhớ - Thông là chất thơ hiện hình của Đà Lạt, là dấu ấn khó quên của những người từ đó ra đi, và của người muốn về qua nơi đó. Có những cái rất tư riêng của Đà Lạt, không thể nhầm lẫn, không thể pha trộn. Tỉ như bạn không thể tìm ở đâu ra cái mùi hăng hắc của nhựa ngo trong những đêm Đông hồng lửa. Cũng như bạn không thể tìm đâu ra cái màu hoang dại mà dễ thương của những khóm Dã Quỳ. Dù rằng ở Đà Lạt, bạn dễ tìm ra đủ mọi loại hoa, từ cao quý như Lan, nồng nàn như Hồng, lãng mạn như Mimosa.... Đến từ một ngấm nhìn thực thể, hay đến từ một cõi nhớ về. Đà Lạt có cái đẹp của những bức tranh quê mịn màng và bình an; Đà Lạt có sự hoàng tráng với những thác nước tuôn chảy trong ánh sáng rực rỡ của trời chiều; Đà Lạt có sự trầm mặc của những thảo nguyên vui ngủ dưới sương mù.... Cái sắc và cái về của Đà Lạt không ai có thể nói hết. Có chăng là những lời ghi qua nhạc, qua thơ, qua nét cọ, qua những hình ảnh chụp bắt được... Những cái đó còn quá ít ỏi trong một Đà Lạt bộn bề sự giàu có về bản sắc và âm hưởng. Nên đừng ai nói là họ đã trải qua và thấu hiểu về Đà Lạt. Tôi chỉ là một khách lãng du, đến Đà Lạt với chút duyên sơ ngộ của mối tình đầu. Tình với người thì tôi không giữ được. Nhưng tình với Đà Lạt thì mãi mãi còn trong tôi. Dẫu sao thì tôi chưa hề phủ nhận cái nguyên nhân tôi yêu Đà Lạt quá vì ở đó còn thấp thoáng bóng một người...

*..."Hồng Phước ơi! Em ở đâu rồi
anh tìm em suốt những ngày trời rạng rỡ
anh tìm em suốt những buổi mù sương*

cũng chỉ gặp được em trên ngàn nẻo nhớ...."

Nhưng với bạn thì sao? Đâu có ai riêng tư của bạn thấp thoáng ở đó. Chỉ có trong tim bạn một Đà Lạt đáng yêu. Riêng điều này, bạn đã hơn tôi.

Tôi không nhắc đến Đà Lạt như một bố cục. Mà là một tổng thể pha trộn giữa màu sắc, âm thanh và lòng người. Đến hay đi từ nơi đó, Đà Lạt vẫn còn trong ta những cảm xúc khó quên. Tuy rằng hôm nay Đà Lạt không còn những thứ nguyên xưa. Vị trí những hàng thông trong Thơ gợi về Đà Lạt không còn nhiều nữa.

Có chăng chỉ là lòng hoài niệm về một Đà Lạt xưa.

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Thung lũng hồng

Đây không phải là "thung lũng hồng" của Đà Lạt - cái thung lũng đẹp và thơ mộng, đã có biết bao lời thơ, tiếng hát nói về nó.

Thung- lũng- hồng mà tôi nói ở đây, đối với tôi là một địa danh buồn, mãi mãi buồn.

Ba chữ THUNG LŨNG HỒNG được viết bằng sơn xanh màu lá trên một mảnh kim loại xám, được dựng ở ven đường Liên Tỉnh Lộ 7 (vùng Cheo Reo /Phú Bổn). Khi thấy cái địa danh này, trong thoáng chốc tôi đã quên đi cái vùng lửa từ phía sau đang cuộn tới bén gót chân đoàn người di tản từ cao nguyên xuống đồng bằng - họ đi tìm Sống - vào những ngày cuối tháng 3/1975.

Thung-lũng-hồng, một ngữ âm buồn mà đẹp, một chất giọng thơ nảy lên từ vùng đất chết, đã đẩy tôi đến một nghịch thường : thi vị hóa một hiện trường đầy máu và nước mắt của thân quyến tôi, của bạn bè tôi. Phải chăng đó là nét bi tráng? Một tấu khúc toàn những vọng âm buồn nổi lên trên cái nền nhạc Jazz cuộn cuộn...

Những giòng thơ tôi viết từ hiện trạng đó, bây giờ đọc lại, lòng vẫn còn nao nao xúc động - một xúc động nghẹn ngào - khi nét mặt bạn

tôi hiện lên rõ nét, mà nó thì mãi mãi nằm xuống trên thung lũng
buồn. Để còn mãi thấp thoáng trong ký ức tôi những giòng nước mắt.

*thung lũng hồng
Trưa đông đầy nắng Hạ
đi qua thung lũng hồng
nơi đây vùng đất lạ
sao nghe buồn mênh mông
bên trái - những cánh đồng
đạn cày, bom gieo hạt
bên phải - giòng sông Ba
với đôi bờ xơ xác
vách núi cao dựng đứng
bờ vực thăm thẳm sâu
xác người vắt lợ lửng
dọc hai bên thành cầu
bầy chiến xa quay đầu
đạn cày tung vách đá
rừng núi bỗng đổi màu
hồng hoang ngày tháng Hạ
lửa trào lên cuộn cuộn
đốt cháy thung lũng hồng
bạn bè vừa ngã xuống
ta rơi vào hư không !*

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Tâm Thức

(cho người ngồi ngắm thơ)

Này Em...

Chừng như lốm bốm ở đâu đó, có người gọi anh là "nhà thơ". Và anh đã phải khurót nhận "mỹ từ" này với những người vừa bạn, vừa thân, với 2 chữ "xin đừng". Với lòng biết ơn thâm trọng, dẫu biết đó là món quà quý hiếm, nhưng rất mỏng manh và dễ vỡ. Bởi trên từng cánh chữ, anh buông nặng hạt đau. Chỉ sợ lời trĩu nặng khua dòng va chạm, bất chợt những chữ và nghĩa anh treo trên trời - gọi là net - rơi xuống chín tầng.

Không phải là địa ngục đâu em. Đừng hoảng! Do quán tính hướng tâm, rồi anh cũng gặp lại chữ nghĩa mình buông, nơi một cõi riêng.

Nếu nói theo một cây viết nữ: "viết là thả cánh diều lên trời, gởi giọt mưa vào đất, tự nó sẽ có nơi đến riêng". Thì "gió mùa em" đã đến nơi riêng... tâm hồn em. Đủ dấy lên sự cuồng nhiệt hồi báo cho một tín hiệu vàng thu theo tiếng rơi của lá uốn quanh vòng thân cây trên đường về cội. Da diết buồn trong nỗi đam mê về sắc thái thu quyến rũ, gợi ý cho phát thảo một tình khúc mới mà những con chữ tự lẫn theo triền dốc nghĩ. Tự nhiên, thanh thoát, gõ dòn theo phiếm cho chữ thoát bay, mang theo cả hơi thở nồng ấm phả vào phiến lá nằm yên trên tầng mây bênh bồng trong nước, chờ lời ru của gió.

Đẹp vô cùng, và thơ mộng quá chừng. Anh muốn đuổi theo con chữ, ghim ý vào để chiết ra lời thơ cho em ném đến mê hồn. Như có lần em đã nói với anh: thơ với em như một món ăn cho nhu cầu sống đích thực. Và vậy là em yêu cầu anh làm đầu bếp cho món ăn đó. Đừng đổi món - em nói anh đừng giận - Bởi khi anh đổi thơ ra văn, cái tài nôm nếm của anh quá tệ. Hãy ráng mà theo cái "sở trường" của mình, may ra có ngày anh sung sướng nhặt nhạnh những chữ nghĩa rơi rớt chung quanh đủ xây cho mình một nắm mộ thơ. Biết đâu, những lời lổm bổm của ai đó, gọi anh là "nhà thơ", sẽ trở thành những nét tuyệt vời trên tấm bia trước mộ.

Có thể không em? Hay chỉ là lời dụ hoặc anh chạy theo con chữ của em?

Ừ! Mà biết đâu, nhờ đi theo chữ, anh tìm ra nghĩa của những thanh từ còn ẩn náu trong âm sắc bí nhiệm của Đất và Nước.

Chữ và nghĩa lại hồng lên, nhẹ nhàng, quyến dụ trong tình yêu và hạnh phúc của "người và ta".

Cám ơn em gởi anh một tâm thức mới!

Cao Nguyên

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 01/04/2009 12:57:59 SA

Cao Nguyên

Hoa Bông Khuôn

Đồng hồ thông thả điểm 6 tiếng. Hừng đông ló dạng. Tiếng con chim chàng làng lảnh lót sau nhà. Sáng nào cũng vậy, Giao luôn bị đánh thức bởi tiếng véo von từng bừng của chú chim dễ thương này. Giao vươn tay đẩy rộng cánh cửa sổ, một làn gió mát rượi trong lành ùa vào căn phòng mang theo hương dịu dịu củahoa bông khuôn. Bữa nay thứ Hai, tới phiên Giao trực nhật nè. Dậy thôi, Giao phải đến sớm ít nhất 15 phút, Giao sẽ tự tay cắt mấy khóm hoa trong vườn nhà để cắm vào chiếc bình nhỏ xinh xắn, đặt ngay ngắn vào một góc bàn của thầy ...

Sân trường Bùi Thị buổi sáng tinh mơ chỉ có lác đác vài chú chim sâu xuống tìm mồi sớm, vài tia nắng khẽ rọi qua những tán lá khuynh diệp rồi kéo những vệt nắng dài loang loang khắp các hành lang của các khối lớp. Bác cai trường đang quét dọn mấy chiếc lá còn vương vãi ở cổng trường, bác gái thì lom khom dọn hàng...

- Chào bác, hôm nay tới phiên cháu trực nhật. Xin bác mở cổng cho cháu vào làm vệ sinh lớp

Tiếng xích lẳng xềng rồi cánh cổng phụ được mở ra kêu lên ken két,

Giao lách người đẩy chiếc xe đạp vào. Trên giỏ xe của cô bé, hoa băng khuâng tím thắm một góc trời.

Giao nhẹ nhàng nhắc mấy khóm hoa rồi hấp tấp bước lên cầu thang, tiếng guốc cô bé vang lên trong dãy hành lang dài vắng vẻ, Giao nghe trống ngực đập mạnh. Bữa nay, sau giờ chào cờ là tiết Đạo Đức, rồi tiếp tới hai tiết Toán của thầy S, thầy giáo thực tập chủ nhiệm tạm 1 học kỳ cho lớp của nhỏ.

Sơn bước vào lớp, tiếng ồn ào im dần. Cả lớp đồng loạt đứng dậy chào thầy giáo thực tập trẻ măng, mới về thực tập và nhận lớp 11A chừng một tháng nay. Sơn chú ý đến bình hoa màu tím. Loại hoa rất lạ, Sơn chưa nhìn thấy bao giờ.

- Hôm nay ai trực nhật ?

Giao giật thót ập úng. Anh chàng lớp phó ngồi bên cạnh đã nhanh nhẩu:

- Dạ thưa thầy, hôm nay bạn Giao tổ 4, trực lớp

Sơn nhìn về phía Giao, thấy cô bé lúng túng, gương mặt xinh xắn ửng hồng...

Sơn giờ sổ đầu bài ra rồi cho kiểm tra toán 15'. Cả lớp im phăng phắc, những mái đầu xanh hí hoáy chau mày nhẩm tính. Sơn cảm thấy lần đầu yêu nghề kể từ khi đặt chân lên thành phố sương mù này. Sơn cũng mới biết được thế nào là cái lạnh của những ngày sắp giáp đông. Kéo sát chiếc áo len trùm kín cổ, Sơn hít một hơi thật dài rồi phả hơi ấm sưởi bàn tay. Phía xa xa, rừng thông mờ khuất huyền ảo trong màn sương dày đặc.

uỳnh Lê chạy hấp tấp vào lớp, xộc đến chỗ Giao ngồi, ra vẻ bí hiểm

- Tối qua tụi thằng Nam gặp thầy Sơn đi dạo với cô PV

- Thiệt không ? cô PV có người yêu rồi mà. Chắc họ chỉ là bạn đồng

nghiệp với nhau thôi. Hình như cô PV cũng là người Sài Gòn mà
- Xí, chưa gì đã bênh chằm chặp.

Quỳnh Lê ăn nói đanh đá vậy chứ rất thân với Giao, hai đứa chơi với nhau từ hồi còn nhẩy lò cò, có chuyện gì mà Lê không hiểu được Giao. Nhưng lần này xem ra Lê không hiểu đâu. Giao đối với thầy là một cảm xúc thật khó tả, vừa kính trọng vừa cảm thấy thân thương...Giao không biết diễn tả làm sao, nhưng Giao mong đến giờ thầy...

Vừa rồi thầy về lại Sài Gòn có công việc. Giao đã thấy biết mong đợi. Có lẽ thầy không biết đâu, cả Quỳnh Lê nữa, Giao thật hạnh phúc rộn ràng mong đến ngày trực nhật để cắm vào bình những cánh hoa Băng Khuâng. Băng khuâng và man mác như chính tâm trạng của Giao, chỉ có vậy thôi, Giao không ganh ghét nghĩ ngợi về những câu chuyện bạn bè kháo nhau bên lề

Nhà Giao nằm ở lưng chừng triền dốc. Không khó khăn để tìm ra ngôi nhà này vì theo lời mẹ Giao hướng dẫn, trên đoạn đường đó, chỉ có một ngôi nhà với dàn hoa Băng Khuâng màu tím nổi bật trên nền tường vôi trắng của căn nhà mái ngói màu nâu đã ngả màu, một nét đặc trưng của những ngôi nhà cổ điển còn sót lại của thành phố hoa anh đào

Chủ nhật vừa rồi, hợp phụ huynh Sơn báo tình hình học tập chung chung của lớp. Đến khi ra về, mẹ Giao nán lại và khẩn khoản mời Sơn đến nhà phụ đạo môn Toán cho Giao và đưa em trai sắp thi chuyển cấp. Lúc đó, Sơn chỉ hứa sẽ thu xếp chứ thật tình cũng chưa muốn nhận lời vì thời hạn thực tập của Sơn chỉ có một học kỳ.

Những ngôi nhà ở Đà Lạt bình yên đến lạ, cổng không khóa, Sơn

loay hoay mãi vẫn không tìm ra chuông bấm. Sơn nhìn theo dãy hàng rào toàn một màu tím rịm chạy dọc bao khắp ngôi nhà trông thật huyền ảo. Đó là loại hoa Sơn đã biết vì cô học trò vẫn thường cắm vào mỗi phiên trực nhật. Tiện tay, Sơn đẩy cổng bước vào và ngạc nhiên đứng tần ngần giữa sân bởi cơ man nào là hoa. Những bụi hoa Móng Tay màu hồng nhạt tranh nhau mọc tự nhiên hai bên lối đi. Một loại hoa Sơn cũng mới thấy lần đầu. Dọc theo một con mương nhỏ sát khuôn viên bức tường là một dãy Cẩm Tú Cầu kiêu sa óng ánh. Phía bên kia, một góc tường trắng rợp ngũ sắc hoa cánh bướm. Sơn thấy lạ quá, những cành hoa đứng lẻ loi thì thấy rất mỏng manh mà trông chúng thành một bụi trông thật lung linh ngoạn mục. Phía bên trên đỉnh đầu, Sơn xuýt ồ lên kinh ngạc bởi một giàn hoa lan hùng vĩ lủng liểng các loại lan, từ Hải Tiên, Móng Cọp, Hồng Hoàng, Lưỡi Mèo, Tóc Tiên...., chợt nghe tiếng cửa cổng xịch mở. Giao và cậu em trai kháu khỉnh chở nhau về trên chiếc xe đạp mini trắng

- Em chào thầy ạ

Cậu em trai chừng 14 tuổi lễ phép chào Sơn

- Dạ mời thầy vào trong nhà...

Giao đứng nép một bên nhường lối cho Sơn vào vì một số chậu hồng môn để chật cả lối vào cửa chính. Buổi chiều đó, bầu trời chưa kịp có sao trời nhưng Sơn thấy đôi mắt Giao lấp lánhSau buổi cơm chiều, Sơn chính thức nhận lời dạy kèm môn Toán cho Giao và cậu em trai.

Giao ơi, tại sao Giao đặt tên nó là hoa Băng Khuâng

- Tại vì cái màu tím của nó làm người ta băng khuâng. Nhất là mùi hương thơm dịu dịu của nó cũng khiến người ta man mác

- Vậy tên thật của loại hoa này là gì ?

- Đuôi chuột

- Trời đất ! Sơn thốt lên giọng miền Nam đặc sệt. Tên gì nghe xấu quá dzậy !

Giao gọi hoa đuôi chuột là hoa Bông Khuâng kể từ lúc Giao bắt gặp trái tim nhỏ bé của mình luôn đập rộn ràng mỗi khi tới tiết học của thầy. Hoa đuôi chuột là một loại hoa rất dễ thương mọc trên những thân cây to lớn. Khi những cành cây trĩu nặng thường đổ dọc xuống những bờ rào làm thành một bức tường tím biếc. Những cánh hoa tím tím nhỏ xíu có hình dạng giống hoa Ngũ Sắc nhưng lại mọc thành một chùm hình chóp giống dạng hoa Dương Liễu. Phía dưới đuôi hơi phình to ra, phía trên nhọn và nhỏ dần giống hình cái đuôi chuột.

Không biết từ bao giờ Giao nghe hàng xóm gọi là hoa đuôi chuột. Ương tư hời ai buồn vô cớ

Tím ngọt ngào ai nở vô tâm

Giao nắn nót 2 câu thơ vào cuốn sổ tay rồi ngày nào cũng ép một cánh hoa pense' ghi ngày tháng của từng ngày vào trong ấy. Giao không muốn ghi thêm gì nữa vì mỗi cánh hoa pense cất tĩa chu đáo ép từng ngày đã nói hộ nỗi lòng Giao.

Một học kỳ nhanh như chớp. Đó là buổi lao động cuối cùng Sơn tham gia cùng với lớp. Trời không nắng. Thầy trò nhể nhại đắp những luống rau lang cao ngều trồng sát bên hông nhà bác Cai trường. Mùa thu hoạch khoai đâu không thấy, chỉ biết rằng những dây khoai xanh tốt nhờ thấm đẫm mồ hôi tình nghĩa thầy trò.

- Giao chưa về sao ?

Sơn đứng sau lưng Giao từ lúc cô bé đang mãi miết vắn nước rửa sạch cái cán cuốc. Quay người lại để trả lời Sơn, Giao phải nheo mắt

vì nắng chiều chói chang rọi thẳng chỗ hai người. Sơn vội xích người sang một bên để che ánh nắng rọi hắt vào mặt cô bé.

- Dạ, em cũng chuẩn bị về đây thầy. Bao giờ thầy về Sài Gòn luôn ?

- Một tuần nữa Giao ạ

Ra bãi xe, Giao lấy xe đạp rồi lặng lẽ dắt bộ, Sơn vẫn đi song song.

Hai người đi tắt qua con đường mòn phía sau trường Bùi Thị rồi thẳng xuống con đường ôm lấy vòng đồi cù.

Sơn khẽ liếc qua Giao, thấy ánh mắt cô bé nhìn xa xăm, có chút buồn vương vấn

Một vài người đi đường tò mò. Cỏ cây cũng buồn lây. Phút chia tay gần kề mà nhỏ Giao không nói được lời nào. Thật ra Giao đâu dám nói và đâu được phép nói...

Chia tay tại dốc chợ. Giao vội vã trao cho Sơn cuốn sổ có ép đầy những cánh hoa pense tím rồi thẳng miết lên khu Hòa Bình và đổ xuống dốc Minh Mạng...

Sài Gòn, ngàytháng ... năm 198...

Giao thân mến !

Tôi đã về đến Sài Gòn hôm 20 Âm Lịch và cũng đã nhận nhiệm sở mới. Công việc lúc đầu hãy còn bận rộn nên mãi đến hôm nay mới có chút thời gian. Trước tiên, cho tôi gửi đến hai bác và cậu bé Khang lời chúc sức khỏe. Sau là tôi muốn cảm ơn Giao về cuốn tập ép toàn hoa pense thật là công phu giá trị.

Giao ạ, tôi có một vài điều muốn khuyên bảo em, nếu thật sự em biết nghe lờiTôi rất hiểu tấm lòng của Giao và dĩ nhiên nó đã để lại cho tôi những ký ức tuyệt vời về quãng đời làm thầy giáo tại xứ hoa anh đào. Tuy nhiên, những rung động đầu đời của em rồi sẽ thoáng qua đi. Người ta gọi đó là tuổi dậy thì. Tôi tin rằng em sẽ lớn thêm

nữa, sẽ chứng chắc và chắc chắn em sẽ chọn được người bạn đời như ý. Nhiệm vụ của em bây giờ là phải học. Hãy cố gắng thi đậu đại học đó sẽ là phần thưởng lớn nhất mà em trao tặng tôi....

Giao đã giữ theo mình lá thư mà những giọt nước mắt đầu đời đã làm nhòe nhòet cả trang giấy. Hai mươi năm trôi qua, hình ảnh Sơn vẫn mãi mãi đẹp. Giao nhớ hồi đó thầy rất cao, nét mặt thư sinh nho nhã. Nếu có gặp lại chắc chắn Giao vẫn nhận ra ngay ...

- Mẹ ơi, con thích con búp bê này

Đứa bé gái chừng 3 tuổi xinh xắn cứ chạy lăng xăng trong các gian hàng bày bán đủ các thứ đồ chơi trẻ em và luôn miệng kêu mẹ ầm ĩ. Zen Plaza chiều thứ bảy chật cứng người đi mua sắm. Giao mệt bỏ hơi vì mãi chạy theo con bé. Đến cuối gian hàng bán quần áo trẻ em. Giao suýt kêu lên vì kinh ngạc và cảm giác toàn thân mình đông cứng. Giao lắp bắp:

- Ôi, có phải thầy không ạ, thầy Sơn

Giao nghẹn ngào chực khóc, nước mắt đã ngân ngấn hai bên khóe mi. Một thiếu phụ lớn hơn Giao chừng hai ba tuổi, tay dắt một đứa con trai khoảng 8 tuổi. Chị đang mang bầu đứa thứ hai...Khoan thai bước đến chỗ hai người, người phụ nữ nở nụ cười tươi tắn:

- Bố của Ben đang có khách à ?

- Bà xã tôi đây. Sơn nói với Giao rồi quay sang vợ

- Đây là học trò cũ của anh. Cô ấy là chủ nhân của cuốn tập ép hoa pense tím

Giao như vỡ òa. Hóa ra Sơn không phải là người duy nhất được xem cuốn tập ấy. Sơn thật vĩ đại dám 'khoe' với vợ nỗi niềm của cô học trò ngày ấy sao !

Cả ba người cùng với hai đứa bé đi bên nhau trong siêu thị đông đúc

và họ đã chia tay nhau ở cuối dãy...Ngẩng lên chào vợ chồng Sơn, Giao bắt gặp bóng mình lẻ loi trong tấm gương của quầy mỹ phẩm phản chiếu ánh đèn sáng ngời. Như năm nào cô bé tội nghiệp vội vã trao cho Sơn cuốn tập ép hoa pense tím ngát ...Vợ chồng Sơn đi khuất, Giao nghe hai dòng nước âm ỉ lăn dài trên má

- Mẹ ơi, mua cho con thêm gấu này nữa nha mẹ

Giao giật mình trở về thực tại. Hạnh phúc của cô là ở đây nè. Thiên thần nhỏ bé đang vùi vãnh mẹ mua đủ thứ. Giao vội vàng chùi nước mắt và nắm chặt bàn tay nhỏ xíu của con, Giao mới thật sự thấy lòng nhẹ nhõm ...

Thành phố đã lên đèn. Dòng người vẫn đông đúc.

Bên ngoài hoàng hôn muộn đã tắt....

Hết

Cao Nguyên

Phong Lan tím

(Thương mến tặng Phong Lan Tím)

Như thường lệ , mỗi khi lên “net” , tôi đều ghé vào trang Phụ Nữ Việt(PNV) để đọc những bài “ Người viết cho người” .

Người viết cho tôi hôm nay là Phong Lan Tím (PLT) , dù chỉ là một lời nhắn thôi mà lòng tôi xót xa , bây giờ và mãi mãi .

PLT, cái tên rất đẹp và đáng yêu ! Tên của một người con gái, ngay cả nơi cô sống tôi cũng không rõ , chỉ biết nhau qua một trang thơ . Những dòng thơ rất buồn của nàng đã “ bắt ý ” tôi , bởi chính tôi cũng gắn liền trong số phận “ lời tình buồn ”, cả cái tình gửi cho quê hương và gửi cho những ân tình giao tiếp trong đời, lời thơ khắc khoải chạy dài theo cuộc sống có quá nhiều những trầm tư về dĩ vãng và hôm nay .

Cảm xúc thì nhiều và nồng nhiệt lắm, thơ mà ! Những dòng chữ chảy từ trái tim đã gắn liền với vận nước không may và với vận đời trôi trong khắc nghiệt !

Trên trang thơ “ Hoa Tím Bằng Lăng “ của Solo , tôi gặp Phong Lan Tím với vài đoạn thơ của nàng , phải rồi , nàng chỉ “ post ” lên những

đoạn thơ ngắn , và tôi đã đọc được tâm trạng nàng xót xa , bi thương về cái thân phận làm người .

Có những lúc buồn ôi vô số kể
Tháng ngày dài trong kiếp sống lê thê
Lắm xót xa nhiều chua xót não nề
Lòng héo hắt mắt đong đầy ngán lệ

Buồn thế sao em ? Mà buồn thật ! Một người con gái nhìn đời với tất cả sự chua xót . Tôi muốn chia sẻ với nàng những buồn phiền đó , phải nói thế nào khi không biết nàng là ai ? Không khéo thì tâm trạng buồn của Nàng chẳng những được giải tỏa mà lại vướng thêm một nỗi buồn không tên nên tôi chỉ gởi lên bài Thơ “ HOA XƯA “ như nói vu vơ về một chuyện tình còn lưu dấu tiếc thương để “ góp buồn “ cùng nàng . Thực ra là tôi muốn gởi chút cảm thông về những nỗi đau nội tâm với những người “ Yêu Hoa màu Tím ”.

Màu Tím dẫn dắt văn thơ đi vào những câu chuyện tình buồn. Bài thơ tôi đã viết trên Trang Thơ Hoa Tím Bằng Lăng :

Hoa xưa
ghé rừng hoa dọc bên đường
ngắt cành lan tím gọi mừng tuổi em
nhìn hoa nhớ màu áo quen
reo lên tiếng guốc rợn trên phố chiều
.....
rời đi lạc cõi xa quê
nhớ nhau cũng chỉ trắng thề, hoa xưa !

Sau một tuần khi bài này gởi lên trang thơ “ Hoa Tím Bằng Lăng ”, chiều hôm qua , vào lại trang thơ, tôi bàng hoàng, xúc động khi đọc lời nhắn tin của Phong Lan Tím :

Chào Solo,

Mấy hôm nay bệnh tim tái phát PLT mệt và tim đau buốt không ngồi dậy nổi để xử dụng máy computer . PLT nhờ SL nhắn lại với anh Cao Nguyên là khi nào PLT bớt bệnh sẽ đáp lại thơ của SL và của anh Cao Nguyên. Nếu như SL thấy PLT bật tin không còn xuất hiện trên PNV nữa thì có' nghĩa là PLT đã chết . Lúc ấy SL hãy viết tặng PLT bài thơ “ *Khóc thương một kiếp hồng nhan bạc mệnh* ”, chúc SL ở lại họa thơ vui với mọi người . Cho PLT gởi lời từ biệt anh Cao Nguyên cùng ca'c bạn nếu như PLT đã thực sự đi vào giấc ngủ thiên thu nhe'.

.....Ôi đau buốt quá trái tim tôi

Đành phải nghìn thu vĩnh biệt rồi...

.....

..... Bệnh đã hành thân đến rã rời

Sức đã kiệt dần hơi đã cạn

Thôi đành vĩnh biệt thế gian thôi !

Sự xúc động đến tột cùng đã làm tôi ngạt thở .Tất cả các Bạn trong PNV khi đọc đoạn nhắn tin này ai nấy đều cùng xúc động .

Suốt mấy đêm rồi giấc ngủ tôi không yên . Tôi nghĩ về Phong Lan

Tím, nghĩ về nàng như là em gái tôi , như người tình của tôi trong sự cảm nhận của “ một trái tim thơ ”

Tôi buồn lắm ! Nhưng tôi không khóc . Để gì mà tôi khóc được. Nước mắt tôi đã khô từ lâu, để chùng cũng đã trên ba mươi năm kể từ khi tôi nhận diện “ những cái chết tập thể ” từ mùa xuân 1968 đến mùa hè 1972 và mùa xuân 1975 với những biến loạn của thời cuộc thổi những ngọn lửa tàn bạo đốt cháy quê hương tôi

... dòng nước mắt tuôn trào loang vỡ
từ một ngày phở rợ khăn tang
mím môi lại nén lời đưa tiễn
ghìm nụ hôn chờ gọi trăm năm ...”

Dòng sông nước mắt chảy xuyên suốt cõi làm người , nó xuất phát từ nguồn đã rõ biết không cần truy cứu, chảy từ không nơi có khởi điểm và kết thúc ... Triền miên chảy, sâu lắng, sóng nhẹ thôi mà cay đắng biết chừng nào !

Tôi không khóc, chỉ nghe lòng thổn thức. Về em thôi ư ? Không hẳn là riêng thế, mà cả chúng ta đó. Cái thân phận làm người, sinh ra , lớn lên rồi mất đi theo một chu kỳ sinh, lão, bệnh, tử trong qui luật tất yếu một đời người! Cái tỉ lệ nhận được sự sống ái của chu kỳ đó có được là bao, bởi chúng ta thường nhận chịu biết bao sự bất trắc, từ các mối hiểm họa, nên nỗi buồn mang theo dằng dặc, nặng vô cùng. Hạnh Phúc ? Cái rạo rức về một nụ hôn nồng ấm gửi người tình, dù chỉ một lần thôi cũng đủ choàng lên đời những ngày vui , hưởng chi niềm hạnh phúc em mơ ước một đời với một lần hạnh ngộ giữa thời

hoang phế. Quả thật. tuyệt vời, nhưng với em nó mãi xa vời!

Phong Lan, có thể nào em thôi cần sắc tím để nụ cười em vĩnh viễn được hồng tươi! Anh muốn uống từ em cái giọng cười ấy để phá rã mọi giá lạnh trong thơ! Quên đi hoặc xem như chẳng có cái nghiệt ngã của dòng đời!

Anh muốn đổi tên em là Phong Lan Hồng, Phong Lan Muôn Sắc. Đốt hết những bài thơ buồn còn trong ký ức hoặc đang loang lan trên các trang “ web ” , góp hết lại những bài thơ yêu thương và hạnh phúc in thành một tập với hình bìa là một đóa Phong Lan Hồng giống như những cánh môi hồng thắm của em .

Thế nhưng, mỗi thân phận chúng ta cứ làm lui đi, làm lui sống và chết. Sau phút giây thần trí bị tê liệt vì hoang tưởng , ngấm lại mình qua cái phản quang sinh tồn, ngỡ ra mình đâu khác một cội cây :

“ ...chỉ như một cội cây
đời vốn là như vậy
cành lá tốt hôm nay
ngày mai không còn thấy ...”

Có thể nào em tựa vào vai anh để nói là em vẫn còn đây và với anh, hình như em đang yêu . Một tình yêu thiết tha với tất cả lòng hăm hở và khao khát, cho một mối tình em mãi ước mơ.

Ngủ đi, em sẽ dịu những cơn đau, mai anh sẽ đưa em đi thăm những cánh đồng xanh mượt cỏ , những cánh đồng “ thẳng cánh cò bay ” như ở quê em, cho em gặp lại những tấm lòng khoáng đạt không có tì vết của sự tị hiềm , ích kỷ...

Mượn duyên có viết cho em, anh lại viết cho cả anh . Có phải mình

cùng chung một khao khát về một cuộc sống bình thường mà hạnh phúc cho chính ta và cho người

Chính sự vất vả và chật chội trong cái dung nhan bề thế của cuộc đời đưa chúng ta vào vòng mơ ước . Riêng em, niềm mơ ước dù rất đơn giản cũng đang gây đổ, vỡ vụn. Cho nên mãi mãi với em , hạnh phúc chỉ là một khái niệm.

Cũng từ trong “ khái niệm ” biết em qua những dòng thơ gửi cho đời nỗi bất hạnh của em, anh xin chung chia những đau khổ từ em, một người con gái sinh ra bởi một ngôi sao xấu, đang chờ biến đi, mất biệt giữa cõi người

Anh gửi đến em những dòng thơ với tất cả sự cảm xúc của mình

*“...Em, hạt giống đời trăm uất
vừa nảy mầm thân lá đã xác xơ
rễ như bám không sâu vào thớ đất
mong một lần hoa nở.. biết bao giờ ?*

.....

*Đừng nhé em, em đừng đi quá vội
Bạn và anh đang đợi đọc thơ em ...*

Thế nhé em, hãy cố gắng bình tâm mà sống trong sự an vui, anh và các bạn vẫn chờ đọc những bài thơ của em . Anh chờ em trên trang thơ “ Hoa Bằng Lăng Tím ” của SL.

Tạm biệt em.

Tình thân,

Cao Nguyên

Rất may, năm ngày sau khi tôi viết bài này trên trang thơ , PLT đã hồi sinh . Nàng vào trang thơ cảm ơn lòng ưu ái của mọi người đã chia sẻ nỗi buồn đau của nàng. Tôi gửi lời chúc phúc cho PLT, và lại gửi tặng nàng bài thơ “ Phong Lan Hồng ” như cách tôi đề nghị đổi tên nàng trên “ net ” .

*“... mừng em tôi được hồi sinh
trăm con mắt ngó bóng hình em ngoan
.....
Đóa hoa anh tặng... hân hoan
Lấy môi mà ngậm cho tròn cuộc vui”*

Bây giờ thì PLT đã lên họa thơ với tôi và SL trên “ net ”. Tôi rất vui mừng với những lời thơ mới nhất của nàng

*“.... Trên đỉnh cao thư thả một niềm vui
quên đắng cay, quên hết nỗi ngậm ngùi...” !*

Cầu mong em sống vui khỏe với dòng đời xuôi chảy .

Tạm biệt Phong Lan Hồng .

Anh,

Cao Nguyên .

(Tuyển Tập Văn Học Thời Nay 3 - 1/2005)

Nguồn: Thời nay
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 8 tháng 2 năm 2005